

Nr 1385

**av herr Larsson i Staffanstorp
om belastningen av forskningsanslagen vid anställdas sjuk- och graviditetsledighet.**

För alla institutioner där det bedrivs en mera kostnadskrävande forskning torde gälla att denna för sitt bestånd är avhängig av forskningsanslag från privata eller statliga fonder. Forskningens kvalitet och volym är beroende av tilldelade medel.

Enligt gällande lagar och avtal skall den forskare som anställer personal på varje lön som betalas från forskaranslaget betala sociala avgifter, som för närvarande uppgår till 29 % av lönen. Eftersom universitetet formellt är arbetsgivare för den anslagsanställda personalen, gäller att den sjukpenning som utgår till tjänsteman, som har arbetsgivarinträde vid sjukdom eller barnsörd, av allmänna försäkringskassorna i särskild ordning skall inbetalas till riksförsäkringsverket.

I praktiken innebär detta att forskningsanslag förutom lönekostnadspålägg belastas med sjuklön och graviditetslön till den på anslagen anställda personalen. Därigenom kan anslaget så till den grad urholkas att forskningens kvalitet och volym allvarligt skadas.

Ett vanligt fall i Sverige är den enskilde forskaren som sitter med ett enda anslag för sitt forskningsprojekt, på vilket han betalar en laboratorieassistent och dessutom har medel för att inköpa material. Om hans laboratorieassistent försvinner en längre tid p. g. a. sjukdom eller graviditet, så kan det läget inträffa för honom att han inte får extra pengar till en vikare, varför projektet måste ligga nere en längre tid så att några resultat av värde att redovisa vid årets slut kan inte finnas. (Det skall i detta sammanhang observeras att om man har anslag från något av de statliga råden så betalar dessa vikariatsersättning vid sjukdom över en månad eller vid graviditetsledighet.)

I de fall när forskningen bekostas av anslag från utländska fonder är svårigheterna särskilt stora, eftersom det kan vara svårt att vinna förståelse för att de anslagna löne-medlen trots att de redan belastas av sociala avgifter dessutom vid inträffad sjukdom även måste tas i anspråk för att bekosta sjuklön. Även i vad gäller inhemska privata donationsmedel måste man fråga sig, om det är juridiskt och moraliskt riktigt att med donationsmedlen först betala lönekostnadspålägg inkl. försäkringsavgifter och sedan dessutom avkräva full sjuklön och graviditetslön.

För att komma till rätta med detta problem kunde man tänka sig att man tillåter att sjukpenningen återgår till universitetet och till det anslag från vilket vederbörande avlönas. Detta kan från administrativ synpunkt vara något tungrott, varför även andra lösningar kan tänkas. Huvudsaken

är att man finner en lösning som leder till att inte forskningen, så som nu sker i många fall, äventyras på grund av den belastning av anslagen som gällande regler leder till.

Med hänvisning till det anförda hemställes

att riksdagen hos regeringen begär åtgärder i syfte att komma till rätta med den dubbla ekonomiska belastning som drabbar forskningsanslagen i de fall där anställd personal är sjuk- eller barnledig.

Stockholm den 27 januari 1975

THORSTEN LARSSON (c)

i Staffanstorp